

"Thánh Gióng công lao là nhữn th, tài năng là nhữn th, nhữn mà không màng ch c v, danh i, không đ i h i ai cảm n c, không đ i phong ch c, phong t c g c, đánh g c xong là thanh th n v tr i đ s n g m t cu c đ i vui thú đ n viên, m t cu c đ i thanh th n..."

Chị cho đ n khi ng i khách n c ngoài cu i cùng ng i yên v và chỉ c xe bu t ch đoàn khách du i ch t t lần bánh r i kh i sân bay N i Bài, tôi m i đ ng đ y và t gi i thi u v i m i ng i, tôi là h n g đ n viên cho chuy n vi ng thăm Vi t Nam này c a h .

- Xin chào đón quý v đã đ n v i đ t n c chúng tôi. M t đ t n c Vi t Nam luôn luôn yêu chu ng t do và h a bnh. Kính th a qui vi, hôm nay, ch ng tnh c a chúng tôi là s đ a quý v v khách s n ngh ng i vào bu i ch u và sau đó th t i nay chúng tôi s quay i đón và đ a quý v đ n dùng c m t i i m t nhà hàng sang tr ng b c nh t th đô chúng tôi. Quý v có th c m c và có g mu n h i không ?

Có m t bàn tay thon g y c a m t ph n có ánh m t xanh bi c đ a lên và cô ta h i:

- Anh có th cho chúng tôi bi t m t ít g v đ t n c c a anh đ c không?

Tôi s n g s và ng c nhiên khi nghe câu h i này c a bà tây. Chu choa i! Cái con m tây ng c này! Nữ c Vi t Nam c a tôi anh hùng và i ng l y kh p năm châu b n b nh v y, mà m ta i c n h i tôi m t câu h i vô cùng ng ng n! C n gi n t ái dân t c c a tôi đã b t đ u bùng lên, tôi tr i v i m t gi ng đ c mùi tuyên truy n:

- Th a quý v, n c Vi t Nam c a chúng tôi d i s lãnh đ o sáng su t c a đ ng c ng s n đã t ng đánh th ng tên trùm ch nghĩa t b n là đ qu c M đ giành t i đ c l p cho n c nhà và ng i đ ng đ u nhà n c c a chúng tôi là đ ng chí ch t ch n c Nguy n Minh Tr t kính m n.

Có ti ng lao nhao lên t phía d i c a dãy hàng gh cu i xe:

- Xin h i anh, có ph i ông ch t ch Nguy n Minh Tr t là ng i đã t ng tuyên b : "Có ng i ví von Vi t Nam, Cuba nh là tr i đ t sinh ra, m t anh phía đông, m t anh phía tây. Chúng ta thay nhau canh giữ hoà bình cho th gi i. Cuba th c th Vi t Nam ng , Vi t Nam gác th Cuba ngh ..."

Tôi hãnh di n tr i:

- Đúng nh v y, th a quý v !

Có ti ng t phía sau h i ti p:

- Th th Vi t Nam canh giữ h a bình cho th gi i nh th nào, th a anh?

Tôi h i kh ng i. i nhĩ, mà canh giữ h a bình th gi i nh th nào mà sao không th y ông Tr t nói r trong đo n di n văn c a ng v y! Tôi nóng b ng m t và tr i i m t cách qua loa đ i khái:

- Kính th a quý v , chúng tôi thay nhau canh giữ h a bình cho th gi i b ng cách m i ngày chúng tôi c ra m t đ ng chí ng i tr c tr c máy đ n tho i. N u có v n đ g b t n xảy ra, th chúng tôi s thông báo đ n các lãnh t qu c gia c a quý v .

Có nhi u ti ng c i khúc khích và có đ a ch t ti t nào đó trong đo n khách du i ch c t lên ti ng nói:

- Đó là công v c canh giữ k tr m ch đầu ph i là g n giữ h a bình th gi i!

A! cái bạn tây ba lô mũi lõ này mua nếm kiếm chuyê n vớ i tôi đây mà... Tôi cùn và gôn lên tởng tiêng trỏ lỏ i:

- Kính thưa quý v... Ngỏ i trỏ c bên máy đờ n thoỏ i đó cũng là mỏ t cách canh giữ hỏ a bính tho giữ i!

Lờ n này thỏ c đoàn khách du lịch trên xe cỏỏ i rỏ c lên. Mỏ t tôi đỏ bỏ ng lên vỏ t ái. Tôi thỏ m nhữ: "Mỏ kiỏ p, cái ông nỏ i chỏ t Trỏ t này đi đâu cũng phát biỏ u lung tung, không trúng đâu vào đâu cỏ, đỏ bây giờ tôi phỏ i lâm vào cái cỏ nh đỏ khóc, đỏ cỏỏ i nhỏ tho này đây."

Mỏ t ông già tây mỏ c áo sỏ mi trỏ ng mang màu cỏ cỏ a Mỏ ngỏ i cỏ cái ghỏ trỏỏ c mỏ t cỏ a tôi hỏ i :

- Tôi nghe nói là ông chỏ t chỏ nỏ c cỏ a anh đã ỏm cách phân hóa nỏ i bỏ nỏ c Mỏ cỏ a chúng tôi phỏ i không cỏ ?

Không cỏ n sai vào đâu nỏ a rỏ i. Tinh tho n cỏ nh giác cao đỏ đã báo đỏ ng cho tôi biỏ t cái tho ng Mỏ già này chỏ c chỏ n là mỏ t tên gián đỏ p do bỏ n ỏnh báo Mỏ gài vào đỏ thăm đỏ ỏnh kỏnh nỏỏ c mỏnh đây. Mỏh cỏ n phỏ i tho n trỏ ng và chú đỏ n nó mỏ i đỏỏ c. Phỏ i nhỏ kỏ lỏ i bác đỏ y: "Phỏ i thông minh, sáng tỏ o, dũng cỏ m và linh hoỏ t đỏ chỏ ng lỏ i kỏ thù." Nhỏ ng rỏ i, tôi chỏ t nghĩ, tôi có nghe mỏ y ông trong đỏ ng bỏ công ty cỏ a tôi nói gỏ vỏ vỏ c trung đỏỏ ng ra chỏ tho là phỏ i ỏm cách phân hóa nỏỏ c Mỏ hỏ i nào đâu? Tỏ i sao cha nỏ i Mỏ già này lỏ i đỏ t đỏ u nói láo nhỏ vỏ y! Tôi im lỏ ng mỏ t lát, rỏ i tôi chỏ t nhỏ ra, tho i đứng rỏ i! Cái câu này là lỏ i phát biỏ u cỏ a ông chỏ tỏ ch Trỏ t sau khi cao hỏ ng nói hỏ u, nói vỏỏ n vỏ chuyê n đi thăm nỏỏ c Mỏ cỏ a ông ta. Mỏ kiỏ p cái ông chỏ tỏ t này! Không biỏ t đỏ ng nhỏ n chỏ tho tỏ đâu mà nói ra nhỏ ng lỏ i nhỏ n nhỏ nhỏ vỏ y. Bây giờ thi cỏ tho giữ i hỏ đỏ u biỏ t hỏ t, làm sao mà chỏ i đỏỏ c đây? Tôi đỏ p úng, đỏ mỏ t tía tay và chỏ ng chỏ trỏ lỏ i:

- Kính thưa quý v, chỏ c quý v đã hỏ u đỏ m rỏ i. cỏ a chỏ tỏ chỏ nỏ c tôi nói phân hóa nỏ i bỏ ông Ô-Ba-Ma đỏ c có nghĩa là tho c phỏ m sau khi đã ỏn vào trong bỏ ng rỏ i, thỏ sỏ đỏỏ c "phân hóa" đỏ bên trong cỏ tho cỏ a ông đỏ y, chỏ không phỏ i là chia rỏ nỏ i bỏ nỏ c Mỏ !

Phỏ! Tho là thoát nỏ n! May mà tôi nhanh trí, chỏ không thỏ lờ n này tôi chỏ ng biỏ t phỏ i rỏc cái mỏ t

vào chị nào mà trợn!! Ông chị Tết Tết Triết Tết!! Lũn sau, trợn c khi phát ngôn trợn c đám đông, xin ông làm ơn hãy nghĩ trợn c khi ông nói giùm con nhé!

Rồi có một ông Việt kiều trong đoàn khách du lịch hỏi:

- Thưa anh, tôi có coi một cái video clip gần đây trong đó ông chị Tết Tết Nguyễn Thị Minh Triết nói rằng: "Thánh Gióng không phải là hình tượng huyền thoại", vậy thưa ông, theo ông thì ông nghĩ gì về việc phát biểu này?

Tôi trợn mợn kinh ngạc và xuýt thét lên! Gì gì!! Ông chị Tết Tết Triết Tết!! Sao ông ngây ngô thế! Sao ông lại nói rằng nào phát biểu linh tinh như vậy! Thánh Gióng chính là một nhân vật huyền thoại trong nhân gian mà đứa trẻ con lên ba nào cũng biết, vậy mà ông lại nói đó không phải là huyền thoại! Ông giết con rồi, ông Triết Tết!! Tôi đang ngạc nhiên và thậm chí nghĩ cái thế hệ phẫn nộ Việt kiều này chính nó đang mưu toan diệt tôi đây. Mà tôi thì có thù oán gì với nó đâu chứ, tại sao nó lại mang cái chuyện ông Triết Tết nói về thánh Gióng ra mà hỏi tôi trong lúc này! Tôi im lặng suy nghĩ một lát rồi trở nên trầm trọng lại:

- Kính thưa quý vị. Vâng, đúng như là ngài chị Tết Tết kính yêu của chúng tôi đã nói: "Thánh Gióng không phải là huyền thoại", nhưng cần ngài chị Tết Tết không phải là như vậy. Đó là khi còn trẻ ngài ấy gặp thánh Gióng vậy. Ra sức phẫn nộ nhân dân và quyết không màn chút gì đến danh lợi, sau khi đến nước đến đất đến quê hương, thì ngài ấy mưu toan cáo quan, quyết định sống một cuộc đời vui thú đời viên...!

Tôi đang ngạc nhiên và sững sờ trước câu trả lời của mình... Ôi, các ngài lãnh đạo kính yêu của tôi ơi! Tại sao các ngài không chịu khó hỏi và tìm hiểu lịch sử của nước nhà để biết được cho cái trí tuệ nghèo nàn và kém cỏi của các ngài, mà các ngài cứ bướng đầu mà phang đó vậy? Tôi run lên, cảm thấy mình vô cùng bất lực và hèn hạ khi phải nói những lời mà không biết mình đang nói gì! Quý ông ở trên trung ương, trên bộ chính trị cao vời vợi của tôi ơi. Các ngài có biết là cái ngu dốt của các ngài đang sống như cặn bã của một công dân ngu tù như tôi đó không?

Chiếc xe buýt chở đoàn khách du lịch đã từ từ tiến vào trước bãi đỗ xe của khách sạn Hoàng Mai và mọi người ở đó mà nhìn nhìn với vẻ kiêu mị tra hành hạ cá nhân của mình trước khi rời xe đi vào trong khách sạn như những phượng. Tôi thì phờ phạc như nhúm và nhân cơ hội này, miết tôi lúi lo để thúc đẩy, những kẻ thế là tôi làm ra vẻ bề ngoài để che giấu những ngu ngốc của chính tôi.

Sau khi toàn bộ đoàn khách du lịch ai nấy đã về phòng của họ, tôi liền xuống phòng bên hông hành lang của khách sạn, liền liền xuống xuồng, móc ra một chiếc túi thu, đặt lên và rút vào một chiếc túi dài. Tôi liền đứng đưa một nhún lên bầu trời xanh và tôi hỏi tôi liền mình: Cái chiếc túi của tôi đang đựng cái gì nhỉ nhỉ nhỉ nhỉ ông chủ tôi Triết đó hay sao? Nhìn lãnh tôi đáng kính đó tôi là nhìn xuống nói chuyện ra hồn và vô tư nhỉ nhỉ nhỉ Chuột con chuột Máu bán xôi ở dưới xóm nhà tôi! Ôi! Kinh khủng quá! Buồn quá quá! Nó thật là khôi hài nhỉ tôi đang coi một video vui trong một số Gala Công ty.

Một người nghĩ vụ việc thoáng qua dưới tôi, có lẽ trong hơn 80 triệu dân Việt Nam, thì ít nhất phải có hơn một triệu người nghĩ có những cái điều thông minh và khôn ngoan hơn hơn hơn cái điều của các ông lãnh đạo của tôi nhỉ. Tôi chợt mỉm cười vì có lẽ trong số hơn một triệu người thông minh đó, cũng có một phần của tôi ở trong đó.

Cuộc đời con người có đôi lúc thật là trẻ trâu và cười ra nước mắt. Có những người thật là ngu ngốc thì luôn luôn đem người vào những việc trí tuệ trên cao trong bộ máy cai trị của nhà nước CSVN, còn những người có bản lĩnh như tôi thì cứ mãi mãi suốt đời là anh hùng dân tộc viên quân. Mặc kệ nó, sống phàn nàn. Đã quen chịu đựng rồi thì phải ráng. Không kêu ca và không cần phải hỏi tại sao. Tôi khẽ hát nhẹ : "Cuộc đời vốn đẹp sao, tình yêu vốn đẹp sao...".